

Kes on juudid?

Mu kandle järel tantsi sa,
siis on mul hea siin elada.

Kes on juudid?

Juudid Gestis ja sõrdlus nende rabbide õpetusega. Sugu ühest iseseiswast ajalehe-kirjastajast. — Kõik-juutide pitsar punase Weuema peal (piltidega).

122987

Rugejatele.

Räesolewa raamatu esimeses wihus toodud wäljawõtete kohta juudi rabbide õpetusest awaldatasse umburalduft ja kahtlust. Ei taheta uskuda kõike seda, mis seal awaldatud, waid arwatasse, et see mingisuguseks juutide wastu põhjendamata waenu tõstmiseks wäljamõeldud. Räesolewa raamatu wäljaandjal on ainult hea tahtmine näidata, „kes õieti juudid on“. Selleks toome räesolewas wihus ka igapäewaseid nähtawaid sõrdlusi juutide elust, nende ülespidamisest ja tegewusest meil Gestis. Need, kes juute ligemalt ei tunne, ega tea, mis nende rabbid neile õpetawad ja misuguste õpetuste järele nemad wastumaidlemata käima peawad ja ka käiwad, ei tea ka, kellega neil iga päew kokku puutudes tegemist on.

Meil Gestis on juutide tegewus weel algamas, kuid tagajärjed on juba küllalt tuntawad ja nähtawad. Kas ei näinud meie mõni aasta tagasi wäga selgesti, kuidas juudid, ärewaid aegu arwesse wõttes, kus meie rahakursus kõikus ja weel teada ei olnud, kuhu ja kuna ta peatama jääb, maju ja muud warandust kokku ostsid, et oma raha kursikõikumise wastu kindlustada. Neil ei olnud ka alguses usku meie riigi kestwusse, mis lõendub selles, et keegi juut meie riigi algusaastail kohtu poolt 5-aastase wangistuse mõistmise peale kohtu poole pööras küsimusega: „Kas teie riik kestab ka nii kaua?“

Tookord pakkudes suuremaid summasid majade eest, leidus küllaldaselt rahahimulisi isikuid, kes suurema summa meelitusel omad majad juutele ära müüsid. Kuid rahakursus langes ja majamüüjad said suuri kahjusid, kuna aga juudid neid maju uuesti müües rahakursi langemisest kahju ei saanud. Paljud juudid jätsid aga odawa hinnaga ostetud majad enesele ja kasutawad neid praegugi weel. Tartuski on hulk juute, kes just praegu kesklinna paremate majade omanikud; keegi juut G. isegi kesklinna kogu kortaali omanik.

Suur-äride tegewus seisab juutide käes, ja kuigi nende ärid ja wabrikud igaford mitte kõik juudi nime ei kannu, on juudid siiski nende peategelased.

Wõtame näituseks hiljutist juhtumist, kus keegi Tartu suurem õllewabrik wähe ma wabrik, kes temaga wõistles, õlletegemise õiguse ära ostis, makstes selle eest 12.000.000 (koe kaksteistkümmend miljonit) marka. Kuid mis oli selle tagajärg? I. weebruarist s. a. teatas suurwabrik juhatas,

et ta teatawatel põhjustel sunnitud on õlle hinda tõstma. Tahtmatakt tähtsust, kas ta jün ei ole juutide käsi tegev. Ja kui mitte meie, siis wahest wäljamaa juutide käsi. (Waata „Postimees“ nr. 42, 12. weebr. s. a., kus pealkirja all „Uus õllewabrik asutamisel“ must walge peal seisab: „Meie suuremad õllewabrikud on ühinenud trustis, kus peaosja mängib Saksa ja juudi kapital. Trusti esimene samm oli õlle hinna tõstmine“).

Nii kui eespool tähendatud, ei ole juudid Gesti weel oma täit tegewust awaldanud, sest Gestic, kui iseseiswale wähemale riigile, ei anta ilmariikide hulgas weel suuremat tähtsust, kuid algust on juba märgata.

Juutide tegewus piirdub praegusel ajal rohkem suurriikides. Ameerikas on kõik wõim juutide käes; kõik suuremad wabrikud, ärid, ajakirjandus jne. on juutide juhtiwa käe all. Prantsusmaal peab iga parlamendi liige enne parlamentari astumist töötuse andma, et ta juutide wastane ei ole ja midagi nende vastu ette ei kawatse wõtta. Samuti on juutidel suur wõim ja mõju Inglismaal, Saksamaal jne.

Meie Gesti riigiga on neil weel aega, sest kui suurriigid nende täieliku wõimu alla langewad, tulewad wähemad riigid iseenesest järele. Kuid neis suurriikides on juba suur juutide wastane tegewus maad wõtnud ja kõikide mittejuutide hea tahtmise ja kokkuhoidmise mõjul wõib neist ka wõitu saada.

Wõitlus muutub aga just seal raskemaks, kus wõim juba teatawal määral makkew. Meil ei ole seda weel ja seepärast tuleks selle haiguse rawitsemist juba aegsasti ette wõtta. Kas ei tuleks ka meil, nii kui Lätis, juute kõige wõimsamalt ja ühijelt boikotteerida, eestkätt aga sarnaseid suurwabrikuid kui Dartu õllewabrik. Ühise tahtmise juures saab seda läbi wiia ja peab seda ka läbi wiima.

Räesolewa raamatu esimese wihu müümist on püütud ka mõnelpool keelata, näit. kuskil haigemajas ja ka lehemüüjatel. Ka siit paistab juba juutide tegewus wälja. Meie riigi tähtsamate tegelaste kohta wõib ajakirjanduses iga päew kõiksugu kirjutusi ja pilkpilte leida, juutide kohta seda aga ei tohi. Mis pärast???

Järgmises, 3. wihus, toome sarnaseid näitusi ja wõrdlusi rohkem, milleks praegu andmete kogumine käimas.*)

Wäljaandja.

*) Minult kindlaid andmeid juutide tegewusest palutakse jaata Dartu, postkast nr. 14.

Juudid Gestis ja sõrdlus nende rabbide õpetusega.

Waatame nüüd esimeses wihus toodud wäljawõtteid wanaft testamendist ja sõrdleme neid praeguse eluga. 1. Moos. 26, 3. ütleb: „Ela kui sõrdras siin maal ja ma tahan sinuga olla ja sind õnnistada (sulle kasu tuua); sest sulle ja su soole tahan ma kõik need maad anda.“

Kas ei ela juut kui sõrdras siin maal? Ta on täiesti sõrdras, nii usu kui ka kommete poolest igal pool, kus ja misfuguse rahwa hulgas ta ka ei ela. Ja juudid elawad kogu ilmas laiali pillatuna kõikfugu rahwaste hulgas, kuid igal pool sõrdrastena, täiesti lahutatuna teistest rahwastest.

Ja ma tahan sinuga olla ja sind õnnistada! Jah, tema jahwe (jumal) on temaga, ja ta ei tunnista teisi jumalaid ega usku. Ta ei tunnista Kristust, kes kõikide teiste kristlikkude rahwaste jumala pojaks tunnistatud ja wastu wõetud. Ta ootab oma ettekuulutatud Messiaft, kelleks ta Kristust ei tunnista. Ja jahwe on teda õnnistanud, on temale wõimu annud, majandusliselt teiste rahwaste üle walitseda.

Sest sulle ja su soole tahan ma need maad anda. Majandusliselt on need maad juba juutide käes, ja ka poliitiliselt hakkawad need juba nende kätte minema. Selgeks näiteks on meie praegune Wenemaa. Kogu rewolutsioon ja pööre Wenemaal oli juutide poolt ettewalmistatud ja korda saadetud ehk küll juudid tegelikult sellest osa ei wõtnud. Nemad ainult juhtisid seda pööret, kasutades sõja raskeid tagajärgi ja wene rahwa nõrka ja labast iseloomu, seistes ise esialgu sellest kaugel. Kui aga pööre korda läinud oli, ilmusid nad tegelikult näitelawale ja wõtsid tegeliku juhtimise oma kätte, peites ennaft wale wene nime alla. Et juudid rewolutsioonist tegelikult osa wõtsid, seda wõib igaüks tõendada, kes meil Gestis rewolutsiooni ajal wiibisid. Et ole kaua aega tagasi 1. detf. 1924. a. Gestis toime pandud riigipööre katsest,

mis ka Wenemaa juhtide-juutide poolt korraldati ja võib enam kui kindel olla, et kui see pööre oleks õnnestunud, kohalikud juudid edaspidise juhtimise enese kätte oleks võtnud, ehk küll kätte juures nad endid eemal hoidsid. See on kavalus, mida juudid igal pool tarvitavad, et nende käed sel korral, kui asi ei peaks õnnestuma, puhtaks jääksid ja nad oma salajast tegewust jatkata võiksid. Nii kuidas nad ettevõtte kordaminekul viimasena näitelawale ilmuvad, nii kaowad nad, esimestena sealt, kui asjaolud teise pööre peaks wõtma. Seepärast tuleb walwel olla ja juutidele mitte niipalju tegewuse-wabadust anda, et nad seda wabadust kurjasti tarwitades, jelle andja wastu sõjariistaks ei tarwitaks.

5. Moos. 2, 25 ütleb: „Sel päewal tahan ma hakata su hirmu ja su kartust panema rahwa peale... ja nemad peawad wärisema ja nõdraks saama sinu ees. Kas ei ole Wenemaa rahwal hirm ja kartus oma juutide-juhtide ees? Oma walju tegewusega on nad rahwa nii ära hirmutanud, et keegi Wenemaal ei julge enam sõna tõsta. Ka meil Gestis on kartust juutide wastu küllaldaselt olemas, iseäranis äri-ringkonnas. Käesolewa raamatu wäljaandja pööras mitme äriomaniku poole ettepanekuga, wihu wiimasele leheküljele oma kuulutust avaldada, kuid kõik ärimehed ütlesid ära, kartusest juutide wastu. Esimest wihku kardeti nii mõneski kohas müüa wõtta, kartes oma ostjaid juute kaotada. Kas siis tõesti see wäike liht sellest rahwusest peab mitmesaja-kordselt suuremat rahwa-hulka oma hirmu ja kartuse all? Kuid näete, asjaolu on niisugune. Ja nõdraks on need jäänud, kes nende hirmu alla on sattunud. Kuid meie ei pea nõdraks saama, waid peame selle hirmu ja kartuse alt wabanema, kasutades selleks igasugust wõtet, nagu seda teewad juudid.

„Ja Jehoowa, su Jumal neid (teisi rahwaid) su kätte annud ja sa neid saad maha lõbunud; siis pead sa neid õieti sootumaks ära kaotama, ei ja pea mitte nendega seadust tegema ega nende peale armu heitma. Sa ei pea mitte nendega languljiks saama; oma tüdart ei pea

ja mitte ta pojale andma, ja tema tütar ei pea
ja mitte oma pojale võtma," ütles 5. Moos. 7, 2—3.

Jah, Jehoova on wene rahwa juutide kätte annud ja
kas on wähe wene rahwast maha löödud. Miljonisi on maha
lastud ja keegi ei ole juutnud neid päästa. Sajad tuhanded
waewlewad wangimajades, pühendatud surmale; täieline
rahwa häwitamine.

Oma tütar ei pea ja mitte ta pojale
andma, ja tema tütar ei pea ja mitte oma
pojale võtma. Kui palju leidub neid juute, kes teistest
rahwusest naisi võtavad ehk mehele lähewad? Wist küll ainult
1₁₀₀ protsenti, s. o. tuhandest üks. Ja kui seda peaks kellegi
juudiga juhtuma, siis tõugatakse ta juutide hulgast wälja ja
tunnistatakse neile surnuks.

Selle kohta kirjutab Henry Ford omas raamatus „Rah-
wuswaheline juut“ järgmist: „Sgaüks, kes juutide praeguse
eluga tuttaw, teab, mis wastuhakkawate juutide ilmsikstule-
mine tähendab. Tagasihajamise waljus, mille alla langeb
kristlikku usku üeläinud juut, ehk walju-usulise perekonna
poeg ehk tütar, kes mitte-juuti naieks võtab või sellele mehele
lähneb, on teistes rahwustes täiesti tundmatu. Alles hiljuti
läks ühes läänepoolses osariigis keegi noor haritud juudi nais-
terahwas ühele mitte-juudi ajalehe-firjastajale mehele. Sellest
ilmapiilguist peale, kus tema mõte awalikuks tuli, käidi temaga
ümber, kui wastuhakkajaga ja juudi usu salgajaga. Tema
jaoks korraldati nuffer matusetalitus ja tema pulmapäewal
kuulutati ta surnuks oma rahwale.“

Choschen ha-mischpat 348, 2, Saga ütles: „Akumi
(mitte-juudi) eßitust kasutada on lubatud,
näit. teda petta arwe kokkuvõtmisega, kaalus
ehk mõõdus...“ Selle juures ei või enam mingit kaht-
lust olla, sest juuti tuntaks kui üldist petjat ja on isegi kõne-
kääänd rahwa hulgas liitumas: „petab kui juut“. Paljud
ütlewad küll, et juudi juurest saab nii mõnigi lord odawa-
malt osta kui mõne teise mitte-juudi juurest, kuid selle kohta
võib niipalju tähendada, et kaup ei ole mitte igakord ses
häädujes, mis mujal ja juut, teades, et odawamat eelistataks,

muretses omale odavamale kauba ja kiites selle headust, müüb seda ka odavasti, seega kauba mitte-tuudjat mitte-juuti pettes, pidades sealjuures sama salmi lõppu silmas: „aga ainult siis, kui ta (mitte-juut) seda ei märka“. Nii siis võib juut oma rabbide õpetuse järelle petta mitte-juuti, aga ainult nii, et see seda ei märka. Ja nii jääb juut ikka õigeks meheks ja müüb pealegi odavamalt. Oma rahvusest naabert ei tohi juut petta ja seda ta ka ei tee, küll aga jagavad nad kogu oma wahel, mis mitte-juudi petmisest saadud, kui mõlemad seejuures tegewad olid. Käesolewa raamatu väljaandjal on andmed, kus mingisugune Riia juudi suuräri saatis Tartu raamatukauplejale kallima hinna eest odavamalt kirjutuspaperit, hõõrudes paberipaki pealt märgi maha. Kui aga paberitellija pettust märkas ja sellest wabrikule teatas, diendati sealt, et see olewat kogemata juhtunud ja paber arwataks talle odavamale hinna järelle. Jgal . . . . . oma wabandus. Sarnaseid juhtumisi on miljon.

Ka see on tõsi, et „mitte-juudid ainult selles on loodud, et ööd ja päewad juutidele teenida, ja seepärast loodi neid inimese näol, jarnanewad aga juutidele, kui ahw inimesele“. Mitte-juudid teeniwad kõik juutidele, kaudsel teel, tuues neile kogu, ostes nende käest oma igapäewaseid tarwitusi. Töötegemise peale on juut üleüldse laisk ja isegi wähem-jõukamad juudid tarwitawad mitte-juute teenijaid. Juudid ise katsuwad aga äritegemise ja kauplemisega sissetulekuid saada, ühinedes mitmekesi ühe äri alla, kusjuures üks tegelikult kaupleb, kuna ühed äriosanikud kaupajid muretsewad ja teised seda laiali laotawad. Seega on seletatav ka asjaolu, et Gestis nii wähe juute maal leidub. Nii lugesime ajalehest jaanuarikuu leheküljel, et juudi wähemusrahwuse kultuurnõukogu walijate nimekirja kokkuseadmisel Tartu maakonnas üks ainus hääleõigusline juut leidus. Samuti oli lugu ka Walga ja teistes maakondades. Linnades leidus aga juute rohkemal arwul. Kuid leidus ka linnake, kus ühtainustki juuti ei leitud. Selle kohta kirjutas „Postimees“ nr. 17 (18. jaan. 1626. a.) järgmiselt: „Ei tea, mispärast juudid Petserisse elama ei asu?“

Kohalik rahwas teab seletada, et warematel aegadel Petheri wenerlased juute sugugi ei olemat sallinud, neid peksnud ja kubernerile kaebust juutide peale tõstnud, sestsaadil olemat nad Petherile jäädawalt selja pööranud. Peab tähendama, et mingisugune põhjus selleks olemas on, sest isegi sõjaaegadel, kui Wene piiril kaubapunktid tegutsesid, kus miljonid teeniti ja linnas äridel õitseng oli, ei asunud ükski juut siia elama, selle peale waatamata". Tähendab, on siiski Gestis olemas toht, kus juudi kätt wälja rawitsetud.

Seepärast, et nendelt wõimu äriaringlonnas ära wõtta, tuleks eestläätt mitte-juutidel äriomanikkudel oma kaupasid fiske osta mitte-juutide fuuräridelt, nii kuidas seda juudid teewad, kui nad kellegi wastu oma waenu tahawad üles näidata. Teiseks tuleks köikidel wäiketarwitajatel oma tarwidusi osta mitte-juudi käest, olgugi, et juut ehk mõnda asja odawamalt müüb, küll ta teab, kust ja millal jälle mitmekordset kasu saada. Mitte-juudid ei tohiks juudi juurde teenima minema. Üldiselt tuleks mitte-juutidel rohkem ühel meel el olla ja omad asjad ühiselt diendada, nii kuidas seda juudid teewad, wõttes nendelt eeskuju ses asjas ja tarwitades seda eeskuju nende eneste wastu häwitamise tööriistaks.

Oma talmudi õpetust on juudid sajatuhandeid aastaid salajas hoidnud, kuid nüüd on siiski hommitumaa keelte-uuri-
jad omas uurimises niikaugele jõudnud, et talmud juba teiste keeltesse tõlgitud ja kõik seal sees olemad õpetused awalikku ette on toodud. Nüüd, kus nende wõtted awalikuks tehtud, katsuwad nad igate moodi seda maha salata ja seletada, et nad nende õpetuste järele ei käi, katsuwad seda isegi tegelikult näidata, kuid igapäewane elu toob ikka uusi tõendusi päewawalgele. Juutide talmudi õpetuse päewawalgele toomine on wähe hiljaks jäänud, wõim on juba nende käes, kuid siiski peab selle wastu wõitlema niipalju kui suudetakse ja ei tule ühtegi abinõu selleks kasutamata jätta, sest ka nemad ei heida armu kellegi peale, kes nende ettewõttele tee peal ees on, olgu see majanduslikus elus ehk poliitikas.

Wõtame selle kohta, kuidas juudid oma waenlast wõimetuks teewad, wäljawõte Henry Ford'i raamatust „Rahwuswaheline juut“, kust järgmist loeme:

Lugu ühest iseseiswast ajalehe-firjastajast.

„Esimene loomufunniline juudi wastus igaluguse nende töu arvustuse peale mitte-juudi poolt on ähwardaw ehk toimepandaw wägivald. On kõne all olew kaupmees, siis boikoteeritakse teda. Selle juures tarwitataw teguwis on harilikult järgmine: üleskõhutus suust suhu: „See peab saama“. Siis ajalehe kaudu: iga päew wõimalikult uus keelepõhew pealkiri. Ajalehe wäljasaatjad lasewad ajalehemüüjatel ikka uusi kãrarikkaid teadaandeid wälja hliüda. —

„Igaüks kohustab ennast isiklikult jüüalufelt mitte osta, aga ka igalõhte boikoteerima, kes tema käest ostab. Selle põhjalikult täidetud teguwisiga on juudid ojanud n. n. „juudihirmu“ kaswatada. Ühe suurkaupluse direktor mitte-juut turnistas waimustatult uut usku, et ka kaupaelust aupõhimõte läbitungima peab. Ühel pidusõõgil, mida ta oma õstjatele korraldas, rääkis ta sellest ja tarwitas sealjuures sõnu: „Meie tarwitame ärielus rohkem Jeesuse Kristuse juhtmõtteid.“ Nende õstjate hulgas olid ka 40 juuti. Sellest päewast peale ei olnud nad seda enam.

Rãesolewas artiklis kirjeldataw lugu on boikott, mis hulka aastaid wãltas ja puutub ajalehte „New York Herald'it“, kes julges juutide wõimu wastu ennast iseseiswalt ülewal pidado. See ajaleht tegutses 90 aastat ja kadus 1919. a., sulades kokku ühe teise ajalehe ettevõttega. Teadete andmise põllul on ta juurepãralist korda saatnud. Ta saatis Henry Stanley'd Aafrika, et Livingstone'i üles otsida, ta warustas Jeannette-ekspeditiooni põhjanabale ja oli wãljapaiswast tegew esimesel merekaabeli panemisel. Tema kõige juurem tegu oli aga aastakümneid kestew tõendus oma ajakirjanduse iseseiswusest New-Yorki juutluse ühiste pealetungimiste wastu. Tema kuulsuseks kirjastajate-ilmas oli see, et tema teated kui ka toimetuse-õfakond osta ega ka tema peale mõjuda ei olnud.

Tema omanik, 1918. a. furnud James Gordon Bennett, pidas ennast alati oma linna juutide vastu sõbralikult ja kombelikult üleval; ta ei pidanud mingiuguseid eelarvamisi nende vastu ja ei haawanud neid kunagi tahtlikult. Ta pidas oma auls ifeseiswat ajakirjanduse olemit ja ei lasknud kunagi kuulutajatel mõjuda toimetuse-osakonna peale.

Kolmkümmend aastat tagasi oli New-Yorki ajakirjandus veel waba. Täna on ta aga tõelikult täiesti juutide wõimu all, mida mitmel moel maksma pannakse. Ajalehekirjastajad ei awalda seda muudugi awalikult, sest et ka neile maksew on lause: Äri on äri. — Seeford oli kahessa wõi üheksa päewalehte, täna on neid veel ainult wiis. „Herald'il“ oli kõige parem kuulsus ja oma juure wäljaande tõttu väga ofsitaw kuulutus-leht. Ajakirjanduse wäljal oli ta juhtiw ajakiri.

New-Yorki juudi elanikkude arw oli 90-tatel aastatel wähem kui üks kolmadi praegusest arwust, kuid eitas juba toltorraal mõjuwa rahalise wõimu. Sga ajalehemees teab: juudi juhtide enamusel on pea alati üks soow, teateid ajalehte tuua ehk neid maha suruda. Keegi ei jälgi ajalehti nii hooliasti oma tarwituse suhtes kui juudid. Nii mõnigi kirjastaja wõiks seda omast isiklikkusest läbielamistest finnitada.

„Herald“ ei ole kunagi omast kindlast teadmiseft kõrwale nihkunud, et midagi teda omast kohustuseft kõrwale wiia ei tohi, awalikult õigust kirjutada. See ülespidamine mõjus hull aega ka teiste päewalehete peale eeskujulikult: Tuli juudi ringkonnas mõni pahasti lõhnaw lugu ette, siis ruttasid mõjuwamad juudid ajalehe toimetustesse, et asja lammatamise eest hoolitseda. Aga kirjastajad teadsid: kõrwal on „Herald“ ja see ei lammuta kellegile midagi armust. Nii wõisid nad seletada: „Meie oleks hea meelega nõus, aga et „Herald“ seda ei ole, siis peame wõistluse pärast seda asja kahjulks ka awaldama. Wahest teie räägiks temaga. Siis muudugi hea meelega“. Aga „Herald“ ei olnud kunagi nõus: ta tõi need teated; ei palumised ega ahwardused ei mõjunud tema peale.

Üks tuntud juudi pangaomanik nõudis korduwalt, et Bennet lahti laseks oma rahaasjanduse-osakonna ajakirjaniku.

See pangaomanik tegi äri Mehiko paberitega. Kord, kui parajasti haruldaselt kõrged Mehiko paberid ainduufeta ameeriklastele laela määritud pidid saama, juhtis „Herald“ tähelepanu otsekohe eelseisva revolutsiooni peale Mehikos, mis ka sündis. Pangaomanik wahutas wihas ja pani kõik käima, et wastutawat ajakirjanikku ära löigata, sai aga põhjaliku wäljamiskamise osaliseks.

Ajaleht on äri. On asju, mida ajaleht puudutada ei tohi, et mitte ise hädaohtu langeda. See on maksew iseäranis sest ajast, kust saadik peasissetulekud ei ole enam tellimismaks, waid kuulutused. Etimesed jätkuwad ainult paberi kulude katteks. Seepärast on kuulutajad samuti tarwilikud kui paberimabrikud. Et nüüd kõige suuremad kuulutajad kaubamajad on, ja need jälle enamasti juutide omad, siis katsumad wiimased wähemalt nende ajalehete teadeteosjakonna peale mõjuda, kellele nad omi kuulutusi awaldada annawad.

New-Yorkis oli alaliselt juutide auahmuseks, et neil üks juudi ülem-linnawanem (bürgermeister) oleks. Kord, kui peerafonnad omawaheliste tülide läbi lõhendatud olid, arwasid nad paraja aja tulnud olewat. Nad arwasid, et ajalehed kõikide kaubamaja-omanikkudelt, oma raswasematelt kuulutajatelt, allakirjutatud soowi tähelepanemata ei jäta ja saatsid seepärast „wäga usaldatud“ kirja kõikidele New-Yorki ajalehe-kirjastajatele palwega, juudi linnawanema kanditatuuri toetada.

Kirjastajad olid suures kimbatuses. Mitu päewa kaalusid nad seda asja. „Heraldi“ ajakirjanduse juhatus telegraferis kirja Bennett'ile, kes parajasti sel ajal reisi peal oli. See telegraferis tagasi: „Kiri ära trükkida.“ See sündis. Juutide-kuulutajate ettemõte oli awalikult tehtud ja New-Yorki mitte-juudid hingasid wabamalt. „Herald“ seletas awalikult; ta teenib awalikka, mitte era-huwisid.

Juutide juhid wandusid „Herald'ile“ ja tema wäljaandjale kättemaksimist, kes julgenud oli nende ettemõtted päewawalgele tuua. Nad ei olnud Bennett'ist iialgi lugu pidanud. „Herald“ oli New-Yorki parema jeltskonna häälekandja; aga Bennett laskis ainult tõesti wäljapaistwamate perekondade

nimed oma lehte tulla. Jutustused, kuidas rikkaks saanud juudid waewa nägid, et nende nimed ilmuks weerus pealkirja all „Seltskonnast“ ja teda Bennett hiilgawalt tagasi löi, kuuluvad lõige kordalainumateks kogu ajakirjanduse-ilmas. Bennett jäi kangekaelseks. Sealjuures oli ta tart küllalt, et mitte

Martow-Zederbaum.
End. keet-ildesaatwa nõefog.
llige.

Sinowjew-Apfelbaum.
Põlja-kommuna ja ill internatsionaall
ildesaatwa komitee esimees.

(Kõik juudid.)

N. Wencmaa juhid.

J. seeria.

T. I. Brannstein.
Kõik-ill internatsionaall
komitee esimees.

Räesolemad pilbid on pilt-postkaartidena ilmunud. Waata kuulutus laane wiimajel kiljel.

awalikku juutide waenu wälja kutsuda. Ta ei tunnud kahtlust nende wastu; ainult hirmutada ei lastnud ta ennast nendelt. —

Kõik rikkamad ja wõimsamad New-Yorki juudid ühinesid, et Bennett'ile lõõki valmistada, mis teda maha lõõma pidi. Kui üks mees tõmbasid kõik juudid-kuulutajad omad kuulutus-
sed Bennett'i ajalehtedest „Gerald“ ja „Evening Telegramm“ tagasi. Põhjusels andsid nad üles, et „Gerald“ näitawat awalikku waenuawalduft juutide wastu üles. Nende teguwiihi tõdelik otstarb oli, üht Ameerika ajalehekirjastajat purustada ja häwitada, kes julges neist ärarippumatuks jääda.

Lõõk oli tõesti furmaw. Ta tõi aastas kaks ja pool miljoni kahju. Tga teine ajaleht New-Yorkis oleks feeläbi häwitatud. Seda teadsid juudid ja ootajid mehe kokkuwarisemist, keda nad oma waenlasels kuulutasid.

Aga Bennett oli wõitleja iseloomuga. Peale selle tundis ta juutide „hingeteadust“ wähest paremini kui kõik teised mitte-juudid New-Yorkis. Ta andis mängule hoopis ootamata ja tuntawa pööre: kõige silmapaistwamad ja paremad weerud lehes olid alati juutide kuulutustega täidetud. Need kohad jättis ta nüüd mitte-juudi kaupmeestele heade tingimistega. Need, kes ennemini maffujõulistemate juutide kuulutuste tõttu tagakülgedele ja kõrwatweergudele surutud olid, färajid nüüd kõige parematel kohtadel. Üks mitte-juudi kaupmeestest, kes sel puhul kasu said, oli John Wanamaker, kelle suured kuulutused sest ajast peale Bennetti ajalehtedes kestwalt ilmusid. Ajalehed ilmusid ikka edasi wähendamata suuruses, rohkses ja kuulutuste hulgaga. Kindlasti ettearwatud kokkuwarisemine jäi tulemata. Tema waenlastele muutus aga asi kurbnaljakaks: nende wõistlejate, mitte-juudi kaupmeeste kuulutused kõige mõjuwamatel kohtadel, kuna nad ise pealtwaatajateks jäid! Boikott oli boikoteerijate eneste peale tagasi langenud.

See oli juba liig. Juudid lastsid sõjafirwe langeda, teerajid Bennetti juurde tagasi, et omi wanu kohti jälle sisse wõtta. Aga Bennet ütles: Noo. Nad pakkusid kõrgemat hinda: Noo. Omad head kohad olid nad kaotanud“.

See lugu olgu ta meile näituseks ja eeskujuks. Mitte juute karta ei tuleks meil, vaid kõikide abinõudega neile vastu hakata ja võimu, mis nad eneste kätte kogunud, ära liiskuda. Ehk vähemalt neid takistada võimu suurendamises.

Kõifjuutide pitsar punase Wenemaa peal.

Selle pealkirja all kirjutab Henry Ford omas raamatus „Rahvusvaheline juut“ järgmist:

... Kõige mõjuvamalt waieldakse selle wäide vastu, et enamlus, olgu ta Wenemaal ehk mujal, juutline on. See eitamine on kõige selgem näitus jultunud kaheteelusest. Mittejuutide ees salatakse juudi iseloomu enamluses; peidetuna juudi koguduse waiufesie ehk juudi teelemurresse ehk juudi-rahwuslisesse ajakirjandusse leitakse uhleid tunnistusi — muidugi oma rahwale — et enamlus on juutline.

Et praegusel Wenemaal kordasaadetud tapmiste, riisumiste, näljaturma ja kõlblise häwituse wäga waljust süüdistusest kõrwale hoida, haarab juudi propaganda kahest õlekõrrest finni: kord tõendatakse, et Kerenski, kes enamluse jissetungimisel eesotsas seisis, ei ole juut. Müüd ei ole küll enam wägewamat tõendust enamluses olewa juudi iseloomu kohta, kui see waljult kuulutatud juudi wäide, vähemalt kaks kulltamis-juhti ei ole juudid. On muidugi wäga kahtlane, sadande hulgast juht ainult kahe wastu waielda — ja sealjuures ei muuda paljas wastuwaielus midagi Kerenski rahwusest. Tema nimi on Adler. Tema isa oli juut ja ta ema oli juut. Adler, ta isa, suri ja ta ema läks mehele wenelasele nimega Kerenski, kelle nime poisiks pärandas. Oma parteikaaslaste hulgas, kes teda oma asjaajajaks tarwitajid, wägewate hulgas, kes temale ülesandeks tegid, eimest naela Wenemaa puusärki lüüa, soldatite hulgas, kes tema käsutuse all mõitlefid, ei ole keegi tema juudi sugukonna ja iseloomu juures kunagi kahtlunud.

„Aga Lenin“, ütlevad juudi asjaajajad, „Lenin, kõige pea ja peaaegu — Lenin on mitte-juut!“ Võimalik, aga miks lasseb ta oma lastel juudi teelt rääkida? Miks avaldab ta omad üleskutsed juudi keeles? Miks on ta kristliku pühapäeva ära kaotanud ja juudi laupäeva-pühitsemise sisse seadnud? Seletus selleks võib olla, et ta juudi naisterahva naeseks võttis. Teine seletus on, et ta ise ometi juut oli. Kindlasti ei olnud ta wene mõisniku seisusest, kuidas alati finnitati. Mis ta ise selle kohta finnitatud, on wale. Tõendus, et ta mitte-juut oli, on ometi kahlane. Keegi ei ole seni Trotski rahwuses kahelnud — ta on juut ja ta õige nimi on Braunstein (Vaata pilt lht. 35). Juba mõnda aega seletatakse mitte-juutidele, et Trotski ise olewat ütelnud, et ta üleüldse ühegi usu alla ei kuulu. Võib olla on see õige. Aga millegi alla peab ta kuuluma: mispärast muudeti siis wene kristlikud kirikud tallideks, tapamajadeks ja tantsumajadeks, kuna juudi sinagogid (kirikud) puutumata jäid? Ja mispärast pidid kristlikud waimulikud uulitsatööd tegema, kuna juudi rabbid omas ametis tülitamataks jäid? Trotski ei kuulu võib olla enam millegi usu alla, kuid siiski on ta juut. See ei ole mitte mitte-juutide ifemeelsus, kui seda finnitatakse, et Trotski juut on — kõik juudi võimjamad isikud peavad temast kui niisugusest lugu.

Enamline walitsus on täielik juutide walitsus. Et seda tõeolu näidata, toome siinkohal mõned näited. Ei tohi mitte arvata, et Wenemaa walitsuse liikmed mitte-juudid wenekeelset on. Ainult väga wähestel wenekeelsetel on praegusel filmapiigul võimalus oma maa asjatoimetuses sõna kaasa rääkida. Mõnda-nimetatud „proletariaadi diktatuur“, kusjuures proletariaadil enesel kõige vähematti helba ei ole, on wene ainult ses mõttes, et ta Wenemaal maksma pandud on; ta ei ole wene, sest et ta wene rahwalt wälja läinud ei ole, ega ta wene rahwa jaoks maksma pandud. Enamlus on sionistide protokollis rahwuswaheline eeskawa, mis igal maal kõige pisemas osas täidetud peab saama; Wenemaa sündmused on selle peaproov.

Juudi walitus Wenemaal.

	Üldine liigete arv	Juudi liikmed	Juudi % _o
Rahwafomisfaaride nõukogu	22	17	77
Sõjandukogu	43	33	77
Wäliskomisariaat	16	13	81
Rahakomisariaat	30	24	80
Kohtukomisariaat	21	20	95
Uwaliku õpetuse komisariaat	53	42	79
Ühiskondlise (sotsiaalse) abiandmise komisariaat	6	6	100
Döökomisariaat	8	7	88
Enamlise punaseristi saaditud Berlii- nis, Wiinis, Warsfawis, Buks- restis, Kopenhaagenis	8	8	100
Maakonna komisfaarid	23	21	91
Ukirjanikud	41	41	100

Need on õpetlikud arvud. Juutide osawõtt ei lange tiheski osakonnas alla 77%_o. (Speerialiselt tõrkab filma, et kõige wäiksem protsent juute on sõjakomisariaadis). Aga nõukogudes, kellel del otsesoheselt tegemist on rahwamasjudega, maakaitse ja propaganda nõukogudes on kõik lohad juutide käes. Riigi-ajakirjanikud, 41 liiget, on kõik 41 juuti. Minult juutide suled on usaldatamad enamliste kihutustöö jaoks.

Ja siis need „Punaseristi saadikud“, kes muud ei ole kui punased kikutamiseagendid nimetatud linnades — jälle kõik juudid.

Ühiskondlise abiandmise komisariaat, kellest künnetuhandede headus ja halbtus ära ripub, koosneb 6 liikmest ja need 6 on juudid.

Uwaliku õpetuse komisariaadi 53 liikmest märgitakse 11 kui mitte-juuti. Misjused need mitte-juudid on, ei welda. Need on, wõib olla, sarnased mitte-juudid kui Lenin oli, kelle lapsed juudi keelt räägiwad kui emakeelt. Igatahes heidab töölu peale näitliku pildi asjaolu, et enamlased kõik juudi koolid üle wõtsid, neid muutmataki edasi jätkašid ja määrasid, et wana-juutluse õpetust edasi õpetataks, mis maailma-programmi sügawama saladuse edendamise on.

Ja wene lapsed? „Meile,“ ütlesid need kõrgid juudi kaswatajad, „õpetame meie kuuenurgelisi. Meie pühime nende peadest need ämbliku wõrgud. Nad peawad kõige üle tött õppima“. Mis nad selle all mõistisid, seda tõrgub julg edasiandmast. Kui Ungari ennaft Bela Kun'i punafest enamlustest wabastas, on küll ka ilmsüütaid juute surmatud, ja juutidel on wähest ka õigus, kui nad neid sündmuji „walgeks hirmuks“ nimetasid, mis nende katse kokkuwarisemisel, wene kurbmängu ka Ungaris etendada, järgnesid. On küllaldaqsi tõenduji selleks, et midagi nii wäga walge hirmu lahtipuhkemiseks kaasa aidanud ei ole kui wanemate meeletus ja wiha, selle lapsed lühikesse juudi enamlus-walitsuse ajal summiwiisil läbi porilompide lohistatud olid.

Seda ei wõta Ameerika juudid heameelega kuulda. Nende põlgus selle wastu wõiks neile auks olla, kui nad ennaft kõhe jälle kaitstes nende inimeste ette ei säeks, kes seda lorda saatnud. Seatawasti ei hinda juudi noormehed kristlikkude noorte naiste ilmsüütust nii kõrgelt kui juudi naisterahwaste juures; siis oleks wähemalt meelepärane kuulda, et kõik juudid seda hulla mõistawad, mis Wenemaal ja Ungaris „kaswatusse“ nime all lorda saadetud. „Uskumatute (mittejuutide) noorust tuleb kõlblise elu langemisele wiia,“ beldasse fionistide protokollis.

Peataebus ei pöördu ennaft mitte kommunistlike majandus-tegewuse, ka mitte rahwa pettuse ja lootusetu eeskilewiimise wastu. Ei, ta pöördub ennaft loomaliku roojuse wastu, mis kõigist läbi murdub: siin tõmbab ennaft läbi teraw joon mitte-juudi ja juudi kumbe arusaamisest. Sellest seega seotud hirmsast waljust ei taha meie siin rääkida; meie anname ainult seletuse selle kohta edasi, mis juudi ajatirjanduses kõne all: „Wõib olla, et juut Wenemaal aastafandandeid kestnud kannatuse eest teadmatalt kätte maksab!“

Meile heidetakse ette küsimus: „Millega wõib seda kõite tõeks tunnistada?“ Tõenduse selleks annab Whisriikide senat ja see on ühes kohtusoadluse nõukogu aruandes trükitud. Meie ei taha selle juures kaua peatada, sest et meie parema meelega juudi kui mitte-juudi tunnistuse tootjime. Siiski peame sellest mõnda tooma, sest et see ametlik tunnistus on.

Waimulik Dr. George A. Simons, kes ühe Ameerika kirikukoguduse ülesandel toltorraal Peterburis wiibis, kui enamlaste hirmuvalitsus lahti puhkes, oli selle juures tunnistajaiks. Meie amame ühe osa tema tõendustest edasi:

„Sadanded agitaatoritest, kes New-Yorki ida-linnaosast ületulnud olid, osutusid Trotski-Braunsteini kaaslastena. . . Paljud meie feast olid juba alguses juhmetanud selle üle, et niipalju juute sellest ettevõttest osa võtsid, ja warsti selgus, et enam kui pool kihutustöö-tegijatest selles n. n. enamlaste liikumises olid juudid.“

Senaator Nelson: „Hebrealased?“

Dr. Simons: „Jah, hebrealased, mäsjumeelsed juudid. Ma ei taha midagi juutide vastu rääkida. Ma ei tunne kaasa juudiwastasele liikumisele, ei ole iialgi kaasa tunnud ja ei saa iialgi kaasa tundma. . . Aga ma olen kindlas arwamises, et asi juutlik on ja et üht tema põhjalust New-Yorki ida-linnaosast otstida tuleb.“

Senaator Nelson: „Kas tuli Trotski sel suwel New-Yorkist?“

Dr. Simons: „Jah muidugi!“

Edasi räägib Dr. Simons: „Detsembrikuul 1918. a. olid ühe mehe eesistumisel, kes kui Apffelbaum tuntud oli, 388 liikmest ainult 16 õiget wenelast, kõik teised olid juudid, wäljaarwatud tõesti üks, kes oli neeger Ameerikast ja ennast nimetas professor Gordon. . . 265 isikut sellest põhja-kommuuna walitsusest, mis Smolni instituudis koosolekuid pidas, olid New-Yorki ida-linnaosast pärit. Tahaksin weel tähendada, et kui enamlaste walitsuse oma kätte said, otsekohe kogu Peterburg üle woolas kihutuskulutustest ja müürilehedest juudi keeles. Oli selgesti näha, et see Wenemaal pidi saama peateeleks, mille vastu päris-wenelased mitte väga wastuwõtlikud ei olnud.“

William Chapin Huntington, Ameerika Ühisriikide saatkonna kaubandus-ametnik Peterburis, tunnistas: „Liikumise juhid on minu otsustamise järele peaaegu kakskolmandikku juudid. . . Enamlased on rahwuswahelased ja neile olid isearalised wene-rahwuslised ideaalid ükskõiksed.“

William W. Welch, rahvusvahelise linnapanga ametnik, ütles: „Wenemaal on kõikidel teada, et kolmveerand enamlaste juhtidest on juudid. . . Oli ühikuid — mitte palju, aga

Karlen-W-Rosenfeld
Hiljuti lahunud
nõukogu esimehe abine

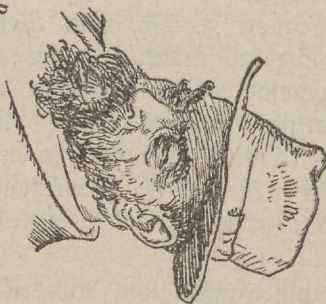

Adolf Joffe.
End. N.-Wenemaa rahukonverentsi
saadik, oli ka Tartu rahukonve-
rensi; praegu saadik Tokios.

(Kõik juudid.)

N.-Wenemaa juhid.

3. secretä.

Parvus-Helphant 7.
End. enamlaste sümmitaja Wenemaal.

ühikuid — päris-wenelasi; ma mõtlen päris-wenelase all sündinud wenelasi ja mitte wene juute.“

Wäga lugupeetud ajakirjas „Nafia“, weebruar-märts 1920,

seisab ühes kirjatuses järgnisti: „Kõikides enamlaste asutustes on peameesteks juudid. Alqkoolide abikomissaar, Grünberg, räägib maewalifelt wene keelt. Juutidel on kõigis asjus head

AWANESOW.
Kesk-täidesaatwa komitee sekretär.

Lewin.
Kesk-täidesaatwa komitee esimees.
(Kõik juudid.)

N. Wenemaa juhid.

2. seeria.

Shtatnow-Glinski.
Kesk-täidesaatwa komitee ase-esimees.

tagajärjed ja nad saawutawad oma eesmärke. Nad oskawad täielikku wõitu saawutada ja seda alal hoida. Aga nad on suurelised ja täis põlgust igalhe vastu, ja see äritab wäga

rahvast nende vastu üles. . . Praegu on suur rahvusufuline waimustus juutide keskel maad wõtnud. Nad usuwad, et wäljawalitud rahwa walitsemise aeg maa peal on kätte tulemas. Nad on judaismuse ja ilmarewolutsiooni üksteisega ühendanud. Nad näewad rewolutsiooni laienemises pühakirja täide minemist: „Kui ma ka kõikidele rahwastele lõpu teen, kelle hulka ma find laiali pillanud olen, ei taha ma sulle lõppu teha. . .“

. . . Järgnewat palume meie iseäralise hoolsusega lugeda: „Mis juudi idealism ja juudi rahulolematust nii wõimukalt Wenemaal korda on saanud, seda püüab seefama juudi waimu ja südame loomusund ka teistes maades täide wiia“. — Mis on siis „juudi idealism“ Wenemaal korda saanud? Misfuguste „wõimsate“ abinõudega? Mis pärast on „juudi idealism“ ja „juudi rahulolematuse waim“ ikka üksteisega seotud? Kui meie sionistide protokolle loeme, siis saab meile kõik selgeks. Juudi idealism on mitte-juutide riikide ja seltskonna häwitamine ühe ainukese juudi riigi- ja seltskonnawormi ülesehitamine. Kas ei olnud see nii Wenemaal? Juutide üleskutsed müüridel, hebreakeel koolides, sabbat pühapäewa asemel, ja rabbide puutumatus, kuna kriitlikud waimulikud mulitsaid pühkima saadeti. Tõesti: „üliwõimsad“ teod — tapmine, röövimine, warastamine ja nälgidalasimine! . . .

. . . Aga see ei ole veel kõik: Need tõu päranduspõhimõtted, mis Wenemaal punast hirmu äratanud ja veel täna seal tegewad on, saawad sedasama saatust ka teiste riikidele walmistama. . .

*

Räesolew kirjutus on awaldatud juba hull aastaid tagasi ja nüüd tulewad Wenemaalt kindlad tõendusjed nende wäidete kohta. Kuidas Wenemaal lapsti kaswatatakse ja kuidas nendega seal ümber käiakse, selle kohta leiame „Postimehes“ nr. 15 (16. jaan. 1926. a.) sõnumi pealkirja all, „Laste warjupaigad Wenemaal“, kus järgmist üeldub:

„Proua Krupskaja, „Lenini rewolutsiooniline leht“, esineb „Brawdas“ lastekasvatuse küsimuses terawate kirjutustega Wene hariduskomisjariaadi wastu. Ta seletab, et lapsed warjupaikades awalikkudeks kaabatateks kaswatatakse. Moskwa tänawail hulgub 80.000 kerjust, keda miilits taga ajab, samuti peetakse jahti ulualufeta laste peale. „Need lapsed“, ütleb Krupskaja, „ei ole pärit warematest, wiletsatest, waid just praegustest aegadest, mil tööpuudus üle pea kaswanud ja talupojad ennekuulmatult waeseks jäänud. Tärelwalweta lapsed, eestkätt just tööliste omad, kes karjakaupa tänawail ümber elkiwad, püüatakse kinni ja saadetakse warjupaikadesse, mis oma räpaste ruumide ja haigewa õhuga laste waimlise ja kehalise terwise peale oma häwitawat mõju awaldamata ei jäta. Neist „ingliwabrikuteist“ kipuwad lapsed samuti wabadusse, nagu wangid wangimajadest, ja püüawad lõuna poole põgeneda, kus küll soem on, kuid kus neid samasugused hirmuäratawad „kodud“ ootawad, milledest jalaja ei lahku mitte ainult lapsed, waid kodude juhatajad, kes kauem seda wiletsust pealt waadata ei suuda. Loomulikult satuwad niisugused hoolekande ja peawarjuta lapsed libedatele teedele, mis neid uude müllasse — wangimajadesse wiiwad.“

Kas pole walus feda kuulda. Kuid see on tõsi.

Ra meil on algust tehtud laste tõblise elu langemisele wiimisega, mis „Postimehes“ nr. 58 (28. weebr). ilmunud sõnumest selgesti näha, kus pealkirja all „Sündmatu reklaam“ järgmist loeme:

„Paberi- ja kirjutusmaterjalide ladu „Kodumaa“ Tartus on iseäralise reklaam-wõttega hakkama saanud. Ta annab õpilaste kaustikutega kaasa kuiwatuspaberi, kus peale oma firma nimetuse leidub anektoote ja „naljasid“, mis kõike muud, ainult õpilastele mitte-lohased on. . . Olgu tähendatud, et „Kodumaa“ ladu omanik on juut Mirwits. Linna kooliwaliklus on koolidele teatanud, et wihtkude ostmine „Kodumaa“ äriist keelatud on sündmata reklaami pärast.“

Mjalehtedest käisid kord sõnumed läbi, et juudid Pales-tiinasse rändama hakawad, et keal oma riiki luua. Kuid alles

hiljuti, f. o. 18. jaan. f. a. tõi „Postimees“ sõnume, et „Palestiina ei meelbi enam juutidele“, kus „Swestia“ järgmist teatab:

„Walge-Wenemaale jõuab tagasi juurel arwul juute, kes olid sõitnud Palestiinasse. Lühikese aja jooksul olewat nad seal waefeks jäänud.“

Juudid ei saa puht-juudi riigis elutseda, nad jääwad waefeks, sest neil ei ole seal kedagi petta ja tüsata. Oma rabbide õpetuse järele ei tohi nad omafugust petta ja mitte-juute ei ole, keda mõiks petta. Maaharimisega ei saa juut toime ja kõige selle tagajärjel jääb ta waefeks.

Räärimine käremeelsete juutide vastu ei ole maad wõtnud mitte ainult Ameerikas, Inglismaal, Saksamaal jne., waid ka Rõukogude-Wenemaal, kus ka arusaamisele on jõutud, et sarnase olluse juhtimine kõiki mitte-juute häwinemisele wiib. Alles hiljuti lugesime ajalehtedest, et käremeelsemad R.-Wenemaa juhid, nende hulgas ka Ramenew (waata pilt lhf. 42), oma kohtadelt tagandatud. Põhja-kommuuna ja 3. internatsionaali esimehe Sinowjew-Apfelbaumi (waata pilt lhf. 35) vastu on käre wõitlus käimas, mille järeldusi tulewikus näeme.

Trükist ilmunud
uued piltpostkaartid

H. Wenemaa juhid.

(Kõik juudid)

1., 2., 3. ja 4. seerijsa.

**Ertski-Brannstein, Sinowjew-Apfelbaum, Kamenev-
Rosenfeld, Martow-Zederbaum jne.**

Sind 5 marka kaart.

Nõudke kõikidest raamatukauplustest.

Jällemüüjatele 0/0 0/0.

Jällemüüjatele 0/0 0/0.

Tellimised jällemüüjatele saadetakse postiga järelemaksuga, mitte alla 100 tükki, s. o. igast seeriast 25 tükki. Wähemad tellimised saadetakse raha ehk markide ettesaatmisel.

Tellimise aadress: **Tartu, postkast nr. 14.**

Järgmine nr. 3. ilmub aprillikuul.

92 (26)